

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra Arbejdets Personlighedsværdi

Citation: Skjoldborg, Johan: "Arbejdets Personlighedsværdi", i Skjoldborg, Johan: *Arbejdets Personlighedsværdi*, 1920, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_05-shoot-idm140638063320544/facsimile.pdf (tilgået 17. juni 2021)

Anvendt udgave: Arbejdets Personlighedsværdi

Tiden. Han talte om sin daglige Gerning, som han elskede, og der er intet, der er saa herligt at høre paa, som naar et Menneske taler om det, han har kært. Mens han talte, fik jeg et værdifuldt Personlighedsindtryk af denne Mand. Det var det vigtigste; saa er det jo temmelig ligegyldig i denne Forbindelse, *hvad* det drejer sig om. Ligesom et Digt om en Dugperle kan være ligesaa værdifuldt som et Digt om de evige Stjærner.

Jeg spurgte ham, om han vilde gøre mig en Tjeneste. Hvad det var? Vil De lave mig en Pibe, for det første af ægte Stoffer, for det andet af ædel Form og endelig en Pibe, som kan passe til mig.

Han svarede, at det kunde han maaske nok. Men — han kendte mig jo ikke og vidste ikke, hvorledes jeg vilde behandle den Pibe.

Jeg skal sige Dem hvorledes jeg vil behandle den Pibe. Mens De laver den til mig, foregaar der følgende. De nedfælder i den under Arbejdets Gang deres Omtanke (og faar de en god praktisk Ide, sætter De den straks ind til mig), Deres Skønhedssans, Deres Glæde og Lyst, Deres venlige Tanke til mig — kort sagt Deres Personlighed. Der foregaar med andre Ord noget af samme Art som da Gud tog en Klump Ler og dannede en Krop af og derefter indblæste sin Livsaande, sin Personlighed, og det blev levende.

Af saa høj Oprindelse er Arbejdet, det daglige Livs jævne Arbejde. I den Glans skal det ses, saa hæves det til sin rette Værdighed (ikke alene som nødvendig til økonomisk Opholdelse, men som et

Middel til Personlighedsudvikling). Og saa kommer vi til at ære og elske Arbejdet paa en ny Maade.

Drejeren lovede at lave Piben til mig. Det var om Paasken. Ved Høst kom jeg atter gennem Byen og vilde have min Pibe.

Den er desværre ikke færdig, svarede han, for der er et vanskeligt Punkt i den. Det er ikke med Hensyn til Skruer og Geviner og den Slags, men nu ved jeg, hvem De er, og jeg vil gøre Dem glad hver Gang De tænder Piben. Af den Grund vil jeg ha' flettet noget ind etsted om „Min Hakke, min Skovl og min Spade“, men det skal være stille og fint, og jeg har endnu ikke fundet det. Men det kommer nok.

Til Juleaften modtog jeg Piben. I et Mellemsykke af Elfenben havde den gamle Drejer udskåret til den ene Side et Husmandshus i Aften-Solstraaler, til den anden Side Faderen, der med sit Redskab paa Nakken kommer fra Arbejde. Og i Mellemgrunden en lille Dreng, der løb sin Fader i Møde. Sigtende til Verset: „Naar Solen gaar ned i et luende Baal“.

Og det gjorde den gamle Pibedrejer for at glæde mig. Jeg betalte ham Horn og Ben og Sølv og Arbejdstid efter Prislisten. Men med min Tak og min Forstaaelse af hans Arbejde glædede jeg hans Sjæl.

Som Mureren og Husmanden før (og mange andre jeg har truffet) er denne Drejer Exemplar paa, hvorledes de skønne og fine Tanker her fremføres ikke svæver i Luften, men har Tilknytning til det virkelige Liv. Og de stadfæster for mig den Tro, at en poetisk eller ideel Forstaaelse af Arbejdet er lige saa